

בדרום-לבנון זורעת

ישראל רוח, והיא

תקצור מחר את הסופה

„נבלות“ אמר שר הביטחון, יצחק רבין, על הקצינים הצרפתיים בכוח „האום“ (ראה מיסגרת), שניסו להפריע לאנשי צה"ל להרוס בתים בכפר שיעי בלבנון.

אילו נשאלו הצרפתים, היו בוודאי מחזירים את הכינוי לבעליו: CANAILLE.

התנהגותם בכפר נבעה מתגובה טבעית. כל צרפתי למד בבית-הספר על גיבורי ההתנגדות הצרפתית, שקמו על הכובש הזר, הרגו בו בכל הזדמנות, עזנו והוצאו להורג. אלה הם אנשי „המאקי“ האגדתיים, שאגדרות ל-זיכרם מפארות מקומות רבים בצרפת. טיבעי לצרפתי לייחס נסיון זה לדרום-לבנון. כמו העולם כולו, הוא רואה את התמונה בשחור-לבן: השיעים הם הלבנים, המתנגדים לכובש אכזרי, ואילו הישראלים הם השחורים, הכובשים והמרכאים.

זהו המחיר של המשך הכיבוש בלבנון. הדימוי של ישראל שופעת הכוח, השחצנית, הכובשת והמרכאה התחזק מחדש. קשה להעריך את גודל הנזק למדינה בטווח הארוך. הרגלים וכתבי-הידוע. בדרום-לבנון עצמה הנזק הוא עוד הרבה יותר גדול.

השבוע יכלו אורחיישראל לראות על מירקע-הטלוויזיה כיצד נראית פעולה של „היד החזקה“ בכפר שיעי: עשרות נגמ"שים וטאנקים בכפר, חיפושים בבתים, ציד אחר גברים, עריכת חיפוש בבית השייח' תוך פיזור סיפרייהקודש על הארץ, גילוי מחסני נשק, פיצוץ הבית, ריכוז הגברים בתאים משפילים, נאום מתנשא של קצין ישראלי.

המצלמה לא הראתה את הדברים שעליהם מדווח הרדיו: הריגת גברים המנסים להימלט (וההופכים על-ידי כך אוטומטית ל„מחבלים“), מעצרים המרניים וחוקיות שאינן עדינות דווקא, גירוש ראשי-הכפר.

המצלמה הראתה את הפנים האטור מות של הגברים הרובצים על הארץ בצפיפות. לא היה ררוש רמיון רב כרי לנחש מה מתרחש בראשיהם: הרגשה של השפלה שלא תימחק לעולם, שינאה לוהטת לכובש, החלטה נחושה לנקום בו בכל הזדמנות.

ישראל זורעת רוח, ואין ספק שתק צור סופה.

דם וכסף. יש הרבה נימוקים מעשיים, הגיוניים כשלעצמם, להיש היית היציאה הישראלית מן הארץ שהיא פלשה אליה באחד המיבצעים המטומטמים ביותר של המאה ה-20. אפשר לתרגם את הסיבות האלה לשפה של מיליוני דולארים, ואת הכסף אפשר גם לתרגם לשפה של עוצמה צבאית. אך מי מסוגל לתרגם לשפה של כסף את זרע-הפורענות, הנורע מרי יום יעלה מחר ממחירי של דם וכסף? כמה זה יעלה ליישובי הגליל?

יתכן שאפשר היה לצמצם את הנזק, אילו היתה ממשלת-ישראל מחליטה חרימשמעית להסתלק מלבנון כליל, בתנועה אחת ורצופה, וקובעת לוד זמנים סבירי וגלוי להשלמת הפינוי.

הממשלה לא עשתה זאת. היא הותירה מסק לגבי עצם נכונותה לצאת מלבנון, מכיוון שלא החליטה כלל על „השלב השלישי“, שהוא המכריע, ממשולש-ההקרה השיעי ומהעיר צור.

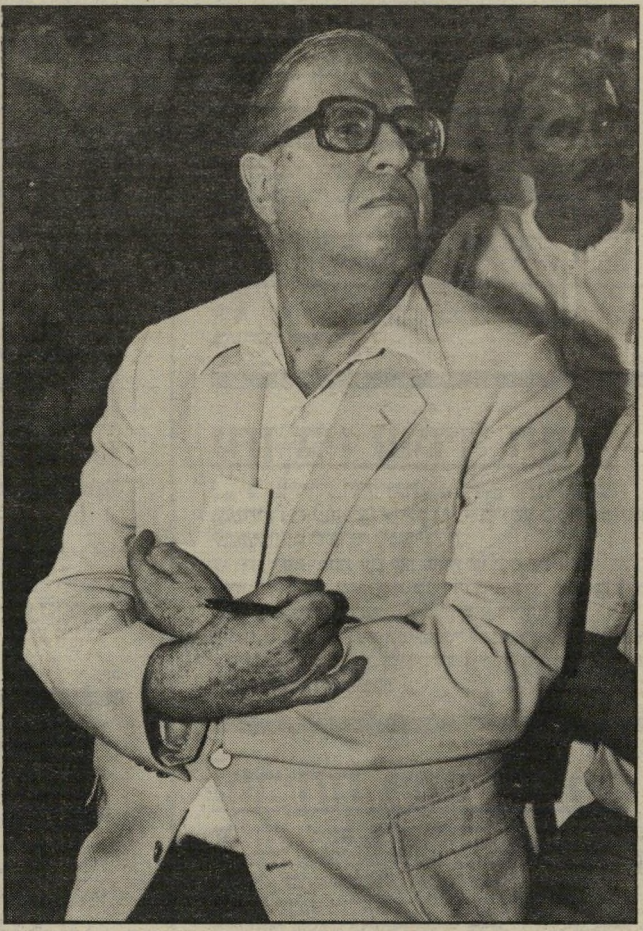
בשיחות-נקרה סיבה הממשלה לספק ללבנונים לוחזמים, ומשום-כך התפוצצו השיחות. לאחר מכן החליטה על „שלבים“, המכריחים את צה"ל לקבוע מדי פעם קווים חדשים, תחת השתלק במהירות וביעילות מירכית, תוך פירוק המיתקנים החיוניים. כך נוצרה אווירה של אי-אמון.

מדיניות „היד החזקה“ — שאינה (המשך בעמוד 12)

יצחק רבין אמר שחיילי צרפת בכוח האו"ם הם „נבלות“. „העולם הזה“ מגלה מי הדליף: מקורבו של אבא אבן

הספר בשיטחיות, ולכן אינו יכול להעיד שכל מילה בו איננה אלא שקר. משנשאל על-ידי כתבים אם רבין הוכיח בסיפרו, שהוא מהווה את האוייב הגרוע ביותר של עצמו, השיב אבן „לא כל עוד אני חי.“

יז"ר אבן להשתיל השמצות אישיות ופוליטיות

במשך שנים ארוכות לא דיברו השניים כיניהם, והתעלמו איש מרעהו גם בנסיבות שחיבו, לכאורה, מגע אנושי כלשהו. אבן הטיל את כל יהבו על מחנה פרס, ותמך באוייבו הוותיק של רבין ככל ליבנו. כידוע, לא זכה אבן לגמול שלו ציפה. באורח טיפוסי מאוד בגר פרס כאבן, והפך את יצחק נבון למועמד המערך לתפקיד שרהחזוץ. בגידתו של פרס כאילו אינה את יחסי אבן-רבין. שרהביטחון אפילו זכה לשבחים מסויימים מאבן, בתחילת דרכו בממשלת האחרות. לאחרונה הוחרפו שוב היחסים בין השניים, על רקע עמדותיו המדיניות והתנהגותו של רבין, משקיפים המקורבים לאבן מסרו, שאבן סבור „בכנות“ כי רבין אינו מסוגל לתפקד כשר-ביטחון במצבו הנוכחי. יש להניח שמקורבו של אבן פירש כך את הדברים, או לפחות כך סבורים אנשי יצחק רבין.

שר-ביטחון רבין בלבנון „בכנות“. במצבו הנוכחי אינו מסוגל לתפקד

שאינו קשורות לפוליטיקה. הוא אף הוסיף „צבע“ לתיאור הופעתו של רבין בוועדה, וכמה פרטים שמסר לא אומתו כי תחקיר שערכו כתבים בכנסת בקרב חברי ועדת-החוקיהברי טחון.

המדליף לא הסתיר את רצונו העז שהדברים יוכו לפירסום ויערערו את אמינות השר. אנשי-רבין סבורים, שההדלפה לא יכלה להתבצע מבלי שאבן עצמו רצה בה.

הפרשה לא הפגיעה במיוחד. לפני כמה חודשים ניסה אותו „מקורב לאבן“, ששמו הוזכר בסיפור, להשתיל בהעולם הזה מידע, שנועד לפגוע בשרהיבי טחון באורח אישי. „המקורב“ ידע לספר שרבין ורעייתו לאה קיפחו קשות את חתנם, נכה צה"ל, וממש עשקו אותו. מכיוון שהאיש לא טרח כלל להסתיר את שינאתו העזה לשרהביטחון, נבדק הסיפור בשבע עיניים ולא נמצא ראוי לפירסום. „המקורב“ היה מאוכזב מאוד, ואפילו טען שלהעולם הזה יש דיעה קדומה

הסקיד הבכיר, המועסק נתפס קידמפתח בכנסת, נראה כאילו איבר את שלותו הרגילה. גם בעבר הקיבוץ היו הריווחים שלו

מי הדליף את

„הנבלות“?

נגד אבן, ובעד יצחק רבין. כחודמניויות קורמות „שפך“ המקור רב השמצות אישיות ופוליטיות נגד רבין, וחלקן, בעיקר בנושא הפוליטי, אומתו ועוררו עניין רב אחרי פירסומן.

בגיזה טיפוסית

רשת היחסים הקשים בין שני האישים ידועה. רבין התמנה לתפקיד שגריר ישראל בארצות-הברית ב-1968, עם סיום כהונתו כרמטכ"ל צה"ל. במשך כל תקופת כהונתו עקף השגריר את אבן, שהיה שרהחזוץ והממונה הישיר עליו, ודיווח ישירות לראש-הממשלה, גולדה מאיר. אבן מצידו טען שרבין היה שגריר גרוע, ושעמדותיו המדיניות הן ניציות ובלתי-אחריות.

בינוי 1974 התפטרה גולדה מאיר, בעיקבות מחרלי יוס-הכיפורים, ויצחק רבין נבחר על-ידי מרכז מילגת-העבודה להרכיב ממשלה חדשה. אבן היה אחד המועטים מקרב ההנהגה הוותיקה של המילגה שהימרו את

לא רק אמינים, אלא מעניינים ביותר מבחינה ציבורית ותיקשורתית כאחת. הפעם גילה קוצר-רוח ולהיטות מיוחדים, שרמוזו על החשיבות הרבה שהוא מייחס לסיפור שבפיו. האיש סיפר להעולם הזה, שאנשי-מפתח במשרדו של שרהביטחון, יצחק רבין, מאשימים את יושב-ראש ועדת-החוקי והביטחון, אבא אבן, בהדלפת ההטחה של רבין נגד חיילי יונגפ"ל מצרפת. תקרית רפילומטית חמורה שעוררה סערת-רוחות קשה בצרפת, והביכה מאוד את ממשלת-ישראל בכלל, ואת שרהביטחון בפרט.

אנשי-רבין טוענים שאיש-המזוהה ציבורית עם אבן, הדי ליה בשלילוחתו של יז"ר ועדת-החוקי והביטחון את הסיפור על הבוס שלהם. ההדלפה לוותה בסרטים רבים, שנועדו להטיל ספק בכשרו של רבין למלא את תפקידו.

המדליף גרס, בשמו של אבן, ששרהביטחון איבר לחלוטין את השליטה על עצמו, מסיבות